

posteriora, cum non semper ad sint in iis, quæ ob voluptatem geruuntur, at sæpe sæpius deficiant, id propter violentia dicenda minime esse existimamus.

§. VI.

Ex doctrinâ hâc jam sequitur, quod violentia sive coactio tantum spectetur in *actionibus*, quas vocant, *imperatîx*, non autem in *elicitis voluntatis actionibus*. Nam cogi voluntatem circa actus elicitos & internos est voluntatem elicere actum aliquem, qui non sit secundum ipsius inclinationem, sed potius inclinationi ipsius repugnans. Sed talem actum à voluntate elici est impossibile, esset enim sic simul voluntarius, quia à voluntate eliceretur & involuntarius, quia esset contra inclinationem voluntatis. Igitur voluntas secundum hujusmodi actum internum & elicitum cogi & violentiam pati nequit. Hinc illud Ἀντρύλη natum: *Voluntas non potest cogi*. At verò hîc obstare videtur, quod utique voluntati quoad actus elicitos vis inferri posse videatur, quia Deus potest efficere actum aliquem, quæ voluntas ipsa minimè eliciat. Supposito jam hîc nihil videatur obstare, quo minus actus ille sit odium, quô homo proficitur se ipsum. Cum autem hujusmodi actus sit contra naturam voluntatis, omnes enim naturâ sese diligunt, fieri utrig, poterit saltem per potentiam DEI, ut voluntas hominis quoad hujusmodi actum interiorem vim patiatur.

§. VII.

Ad hoc ut commodè respondeatur, sciendum, quod sicuti dupliciter accidit, rem naturalem aliquam vim pati, scilicet vel positivè, vel negativè; & positivè quidem, cum v. g. lapis violenter sursum impellitur; negativè autem, cum contra naturalem suam inclinationem prohibetur descendere. Sic etiam dupliciter intelligi potest; *Voluntatem cogi quoad actus suos elicitos*: Uno quidè modo positivè, si scilicet ab extrinsecô quôdam principio cogeretur habere actum internum, qui repugnet ipsis inclinationi, & hoc modo voluntas cogi non potest, ne quidem per potentiam DEI absolutam: quod ostenditur; quicunque actus in voluntate ponitur, ille aut est verè actus voluntatis, aut

don